

OPĆINSKI SUD SPLIT
za
ŽUPANIJSKI SUD

U postupku pod brojem : P-4801/2019

TUŽITELJ:

Ivica Primorac, Ruđera Boškovića 7, Split, OIB: 51321264863, zastupan po punomoćniku Goranu Katura, odvjetniku iz Splita

TUŽENIK:

ATRIUM SPALATUM d.o.o. u stečaju, Poljička cesta 20 b, Split, OIB: 75237018400, zastupan po stečajnoj upraviteljici dipl. oec. Meri Šitić iz Splita, Šime Ljubića 7, zastupana po punomoćniku Jadranki Meštrović Kologranić, odvjetnici iz Zagreba, Zagorska 22

ŽALBA TUŽENIKA

protiv presude od 04.studenog 2020. godine

Prvostupanjski sud je dana 4. studenog 2020. godine donio pobijanu presudu na način da je presudio:

- Dužan je tuženik Atrium Spalatum d.o.o. u stečaju, Split, Poljička cesta 20 B, OIB: 75237018400 u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju Ivici Primorcu iz Splita, Spinčičeva 2a, OIB: 51321264863 iznos od 466.465,53 kn zajedno sa zateznim kamatama koje teku po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i koja kamata na navedeni iznos teče od 28. prosinca 2019. pa do konačne isplate.
- II. Dužan je tuženik Atrium Spalatum d.o.o. u stečaju, Split, Poljička cesta 20 B, OIB: 75237018400 u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju Ivici Primorcu iz Splita, Spinčičeva 2a, OIB: 51321264863 parnični trošak u iznosu od 19.375,00 kn zajedno sa zateznim kamatama koje teku po stopi koja se određuje za 2 P-4801/2019 svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita

odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i koja kamata na navedeni iznos teče od dana presuđenja pa do konačne isplate, a glede više zatraženih troškova postupka nakon revizijske odluke mimo dosuđenih zahtjev tužitelja se odbija,

a u preostalom dijelu ukoliko je zatražena naknada troškova postupka prema popisu od 4. travnja 2013. godine, troškova žalbenog i revizijskog postupka zahtjev tužitelja odbacuje.

Prvostupanjski sud je nastavno donio rješenje kojim se odbija kao neosnovan prigovor stvarne nenadležnosti Općinskog suda u Splitu.

U ostavljenom zakonskom roku tuženik podnosi žalbu protiv pobijane presude i rješenja zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, slijedom čega je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava sve iz razloga kako slijedi:

Tužitelj je tužbu pokrenuo pred naslovnim sudom 16. lipnja 2011. godine tada pod postupkom Pst-756/11 dok je presuda u toj pravnoj stvari donesena 17. svibnja 2013. godine koja je od strane drugostupanjskog suda potvrđena u točkama I, II i III izreke dok je točkom IV odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi: "Dužan je tuženik ATRIUM SPALATUM d.o.o. sa sjedištem u Splitu, Pojišanska ulica 32, OIB 75237018400, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, na ime umanjenja kupoprodajne cijene isplatiti/vratiti tužitelju Ivici Primorcu, iz Splita, Ruđera Boškovića 7, OIB 51321264863, kunsku protuvrijednost iznosa od 34.493,79 EUR-a prema prodajnom tečaju HNB-a, važećem na dan isplate, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi propisanoj Zakonom o obveznim odnosima primjenom uvećane eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena i koja kamata na navedeni iznosi teče od dana presuđenja pa do konačne isplate." što je bitno za ovu pravnu stvar.

Odlučujući o žalbama tužitelja protutuženika i tuženika protutužitelja, Županijski sud u Splitu je iste odbio i svojom presudom Gžo-618/2013 od 12. studenog 2014. godine potvrdio prvostupanjsku presudu. Na citiranu drugostupanjsku presudu Gžo-618/13-2 od 12. studenog 2014. godine tužitelj je podnio reviziju pobijajući je u točki IV kojom je odbijen tužbeni zahtjev te u točki IX u odluci o troškovima postupka.

Dana 2. siječnja 2015. godine tužitelj je izjavio reviziju protiv citirane drugostupanjske presude u točkama, a nad tuženikom je otvoren stečajni postupak 8. lipnja 2015. godine pred Trgovačkim sudom u Splitu te je stečajna upraviteljica preuzela postupak i predložila dostaviti predmet VSRH na daljnje postupanje.

Rješenjem Vrhovnog suda RH broj Rev-3104/2018-2 od 2. srpnja 2019. godine prihvaćena je revizija te su ukinute: presuda Županijskog suda u Splitu Gžo-618/13-2 od 12. studenog 2014. godine u dijelu odluke kojom je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja te potvrđena prvostupanjska presuda pod toč. IV izreke i prvostupanjska presuda ovog suda Pst-756/11 od 17. svibnja 2013. godine u odluci pod toč. IV izreke i predmet u tom dijelu vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje dok je odluka o troškovima povodom revizije ostavljena za konačnu odluku.

U pobijanoj presudi prvostupanjski sud se mogao i morao kretati isključivo u okviru upute rješenja Vrhovnog suda RH u postupku Rev-2104/18 od 2. srpnja 2019. godine kojim

rješenjem je ukinuta presuda Županijskog suda u Splitu pod brojem Gžo-618/13 od 12. studenog 2014. godine u dijelu odluke kojom je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja te potvrđena prvostupanjska presuda pod točkom 4. izreke i presuda Općinskog suda u Splitu pod brojem Pst-756/11 od 17. svibnja 2013. godine u odluci pod točkom IV. izreke te predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Iz obrazloženja citiranog rješenja Vrhovnog suda RH proizlazi jasna uputa da u ponovljenom postupku je potrebno razmotriti sve okolnosti i činjenice koje bi rasvijetlile eventualnu osnovu potraživanja tužitelja na ime naknade štete sukladno odredbi članka 510. ZOO-a, posebno imajući u vidu da je kupac u času sklapanja ugovora znao za mogućnost da mu stvar bude oduzeta ili da njegovo pravo bude smanjeno ili ograničeno a tužitelj je to znao, pa bi time eventualno stekao pravo vraćanja odnosno snižena kupoprodajne cijene. Ove okolnosti i činjenice su nastupile prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Prvostupanjski sud nije postupio sukladno uputi Vrhovnog suda RH.

Nesporno je utvrđeno da je tužitelj bio upoznat da je na predmetnoj nekretnini uknjiženo založno pravo kao i da se tuženik prije otvaranja stečajnog postupka obvezao predati tužitelju stan bez tereta.

Budući je revizijski sud iskazao da smatra suprotno mišljenju nižestupanjskih sudova da tužitelj može tražiti sniženje cijene sukladno odredbi članka 510. stavak 4. ZOO-a, uputio je nižestupanjski sud da postupi prema izloženom shvaćanju revizijskog suda te da u novoj odluci odluči i o zahtjevu tužitelja na ime umanjenja kupoprodajne cijene te „potpunom zahtjevu tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka“.

Budući je nad tuženikom 8. lipnja 2015. godine otvoren stečajni postupak te je tužitelj prijavio svoju tražbinu koja mu je djelomično priznata a djelomično osporena te da u ostavljenom zakonskom roku nije podnio Trgovačkom sudu u Splitu tužbu radi utvrđenja osporene tražbine osnovanom (što je sve dokazano tijekom postupka) u ovoj pravnoj stvari tužitelj se morao i mogao kretati isključivo u okviru iznosa postavljenog deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje i to do iznosa kunske protuvrijednosti od 34.493,79 EUR a ne postavljajući kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu što je sukladno odredbama Stečajnog zakona nedopušteno.

Tužitelj se nakon preuzimanja parnice mogao i morao pozicionirati isključivo u okviru vraćenog dijela na ponovno raspravljanje.

Opće pravilo prema odredbi čl. 96. Stečajnog zakona glasi da stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema stečajnom dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku, što znači u skladu s pravilima o prijavi tražbina, njihovom svrstavanju u isplatne redove i redoslijedu namirenja.

Sukladno naprijed navedenom tuženik je i prigovarao kako nenadležnosti Općinskog suda u Splitu tako i nedopuštenosti i neosnovanosti ovako eventualno kumuliranih tužbenih zahtjeva u ovoj pravnoj stvari.

U obrazloženju pobijane presude sud pogrešno navodi da je tuženik isticao „da je tužitelj promašio prekluzivni rok za nastavljjanje parnice“ što nije točno jer tužitelj pred Trgovačkim sudom u Splitu nije trebao nastaviti parnicu za iznos od 1.904.722,60 kn koji iznos predstavlja iznos osporene tražbine tužitelja već pokrenuti novu parnicu za utvrđenje osporene tražbine osnovanom, što je propustio učiniti.

Sukladno odredbama Stečajnog zakona (čl. 96, čl. 97, čl. 98.) nedopušteno je nakon otvaranja stečajnog postupka preinačiti tužbeni zahtjev traženjem isplate iz stečajne mase tuženika, a posebno ne temeljem izvansudske nagodbe koju je tužitelj 9. prosinca 2019. godine zaključio sa hipotekarnim vjerovnikom s kojim je dogovorio iznos isplate hipoteke, a sve navedeno tuženik je detaljno obrazložio u svojim podnescima od 10. ožujka 2020. godine, 12. svibnja 2020. godine i 27. srpnja 2020. godine.

Prvostupanjski sud se također pogrešno poziva u obrazloženju pobijane presude da tužitelj ima pravni osnov postaviti glavni kondemnatorni zahtjev budući je već ranije kada je podnio tužbu postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu pri čemu prvostupanjski sud potpuno zanemaruje činjenicu otvaranja stečajnog postupka i da se nakon otvaranja stečajnog postupka svi tužbeni zahtjevi moraju urediti kao deklaratorni, a tužitelj kao stečajni vjerovnik tuženika kao stečajnog dužnika može se kretati isključivo unutar okvira prijavljene tražbine (Stečajni zakon čl. 266, 267, 269, 270.).

Činjenica da je tužitelj isplatio razlučnom vjerovniku nakon otvaranja stečajnog postupka iznos od 466.465,53 kn zbog okolnosti nastalih nakon podnošenja tužbe nikako ne može predstavljati osnovan temelj za preinaku tužbe iz članka 190. st. 2. ZPP-a i nikako ne može predstavljati obvezu stečajne mase (Stečajni zakon članak 85.).

Za napomenuti je i da se između ostalog prvostupanjski sud potpuno neosnovano poziva da odustanak trećeg, ovdje trenutno založnog vjerovnika uz plaćanje naknade ima karakter dvostrano obveznog ugovora jer su se založni vjerovnik i tužitelj suglasili da založni vjerovnik odustane od prava, a tužitelj da mu plati naknadu sve jer tuženik nije ugovora strana tog dvostrano obveznog ugovora, pa efektivno sud omogućava tužitelju da dogovara proizvoljne iznose sa trećom stranom i za to tereti stečajnu masu.

U konkretnom slučaju neosnovano se prvostupanjski sud poziva „da bi tražbina iz osporene presude sukladno čl. 85. Stečajnog zakona predstavljala ostale obveze stečajne mase“ jer bi u tom slučaju bile anulirane sve odredbe Stečajnog zakona koje su definirale položaj vjerovnika i red njihovog namirenja u konkretnom slučaju tužitelja kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, nastupio bi potpuni pravni kaos u odnosu na utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika tuženika kada bi se dopuštale preinake nakon utvrđenih i osporenih tražbina u stečajnom postupku nad tuženikom.

U određenim dijelovima pobijana presuda je apsolutno nerazumljiva kao na primjer str. 12. pasus 2.

Presuda je i nerazumljiva u dijelu u kojem se obrazlaže zašto se odbio prigovor stvarne nenadležnosti ovoga suda budući da sud citira odredbe ZPP-a po kojima „sporovi koji su pokrenuti prije nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka dovršit će se pred sudom koji vodi postupak“, usvajajući preinaku a zanemarujući odredbe ZPP-a ako što su čl. 190. st. 5 po kojima ako je parnični sud za preinačenu tužbu stvarno nenadležan, dostaviti će predmet nadležnom sudu, dakle preinaka nije trebala biti dopuštena, a s obzirom da je u skladu sa ZPP 190. st. 5 ovaj sud zacijelo nije nadležan odlučivati u ovoj pravnoj stvari.

Odredba na koje se poziva prvostupanjski sud i to čl. 190. st. 2. ZPP-a bila bi primjenjiva samo u slučaju da nad tuženikom nije otvoren stečajni postupak te je jasno da je preinaka tužbenog zahtjeva nedopuštena.

Ukratko, sud dopušta pozivajući se neosnovano da je u skladu sa Stečajnim zakonom nedopuštenu preinaku te odlučuje o novom tužbenom zahtjevu za koji nije nadležan odlučivati.

Tužitelj je tijekom postupka (točnije podneskom od 8.svibnja 2020 godine stavak V. strana 4.) i sam priznao da se parnica efektivno svodi na pravno pitanje:

„da li je ova tražbina obveza stečajne mase (što povlači osnovanost tužbenog zahtjeva za isplatu) ili pak tužiteljeva tražbina predstavlja tražbinu prema tuženiku u stečajnom postupku, odnosno tražbinu tužitelja kao stečajnog vjerovnika koja se ima ostvariti kroz stečajni postupak (čime bi tužbeni zahtjev morao glasiti na utvrđenje)“.

Tuženik je kao stečajni vjerovnik u konkretnu parnicu od Trgovačkog suda upućen da tuži „na utvrđenje“, potom nakon pravnoga posla sa razlučnim vjerovnikom uređuje tužbu „na isplatu“ a sud prihvata takvu preinaku obrazloživši da ga se po pitanju toga zahtjeva treba smatrati stečajnim vjerovnikom“.

Tužitelj nikako ne može potraživati tražbinu kao obvezu stečajne mase iz svih prethodno navedenih razloga, dakle tužitelj se pozvao na prava koja mu ne pripadaju a sud mu je u ovoj parnici pružio sudsku zaštitu za pravni posao koji je sklopio s trećom osobom niz godina nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Sukladno naprijed navedenom tuženik predlaže glavni i podredni tužbeni zahtjev odbaciti kao nedopuštene, podredno odbiti ih kao neosnovane, odbiti tužitelja za troškove postupka te obvezati ga na plaćanje troškova postupka tuženiku uključujući i troškove ove žalbe, podredno vratiti predmet stvarno nadležnom sudu na ponovno odlučivanje.

Popis troška:

Sastav žalbe.....13.505,95 kn

PDV 25%.....3.376,49 kn

Ukupno.....16.882,44 kn

Sudska pristojba po odluci suda

U Splitu dana 16.11.2020.g.

Tuženik po punomoćniku

Jadranka
Meštrović
Kologranić

Digitalno potpisao: Jadranka
Meštrović Kologranić
Datum: 2020.11.16 10:16:39
+01'00'